CHRISTIANITAS

Ani jeden hriech nebude zabudnutý, kým nebude odčinený

Matej Gavlák

23. marca 2023 *História Spoločnosť*

Žijeme vo svete plnom hriechu vo viere, že všetky naše skutky, ako aj skutky našich blízkych, nakoniec budú tak nejako zametené pod koberec a na „hriechy našej mladosti“ si už nikto nikdy nespomenie. Z osudov tých pred nami však možno vyčítať, že hriechy sa k ľuďom vracajú ako bumerang aj po mnohých rokoch. Neraz sú dokonca schopné zničiť dielo človeka aj po jeho smrti.

Ilustračný obrázok, zdroj: firstimpressions86.blogspot.com

Cisár a jeho „synovia“

V roku 2015 vyšla v Česku kniha, ktorá – súdiac podľa tamojších informačných portálov – poriadne otriasla českou kultúrno-historickou scénou. Cisárov prezident totiž takpovediac verejne otvára tému legendy, ktorá u našich susedov koluje už storočie – a síce, že Tomáš Garrigue Masaryk, ničiteľ Habsburskej ríše a prvý prezident Československej republiky, mohol byť v skutočnosti nemanželským potomkom samotného cisára Františka Jozefa I. Hoci na prvé počutie táto teória môže vyznievať absurdne, pri bližšom pohľade na predložené indície človeku skutočne začne v hlave vŕtať myšlienka, že s narodením TGM to nebolo takpovediac s kostolným poriadkom.

Na druhej strane, Františka Jozefa I. môžeme mať v mysli zafixovaného ako starého panovníka na kolenách sa modliaceho s ružencom v ruke. Jeho mladosť však bolo všetko, len nie toto. Portál The World of the Habsburgs o ňom uvádza:

„Na zavŕšenie obrazu cisárovho života treba spomenúť najznámejšie z jeho mimomanželských pomerov. Hoci to bolo zjavne proti katolíckej sexuálnej morálke, jeho správanie v tomto ohľade nebolo ojedinelé, ale skôr zvykom medzi vyššími vrstvami šľachty.

Čisto sexuálny vzťah Franza Josepha s Annou Nahowskou (1860–1931) trval od roku 1875 do roku 1889. Je možné, že Franz Joseph bol aj otcom niektorých jej detí…“

Autor David Glockner vo svojej knihe rozoberá fakt, že Masarykova matka, Terezie Kropáčková, sa istú dobu pohybovala v blízkosti mladého následníka trónu, a aj ona mala minimálne jednu nemanželskú aféru (dieťa však zomrelo po narodení) a v čase svadby s Jozefom Masárikom už bola tehotná. Literárny časopis *Proudy* sa venuje aj samotnému Jozefovi Masárikovi:

„Vždy sa o ňom pochybovalo– teda o tom, že by jeho otcom bol človek skôr pologramotný, o tom, že by sa s ním zoznámila a vzala si ho jeho matka, nemecky hovoriaca osoba zbehlá v „pánskych" veciach, inteligentná, relatívne vzdelaná, a to v pomerne pokročilom veku."

A sú tu aj ďalšie veci: nielenže Terézia bola od Jozefa o 10 rokov staršia, ale kým ona hovorila ešte aj plynule nemecky, on nevedel čítať ani písať! Skrátka, pochybností je veľa (zaujímavý je tiež bleskový posvadobný vzostup Jozefa Masárika na hodnostnom rebríčku v ríši, či zjavná podoba FJ a TGM) a ako uvádza historik Jiří Pernes –, ktorý Glocknerovu knihu nepovažuje za historickú prácu pre absenciu jasných dôkazov – *„či bol prezident Masaryk potomkom Habsburgovcov bez porovnania DNA vylúčiť nemôžeme*".

Povedzme teda, že teória o „habsburskom Masarykovi" je vierohodná (a to si myslí napríklad aj známy český muzikológ a historik, profesor Miloš Štědroň). Čo nám tento príbeh vlastne hovorí? Nuž, išlo by o neuveriteľný paradox – dalo by sa povedať, že až skutočnú Božiu odplatu – keby celoživotné dielo cisára zruinoval jeho odstrčený nevlastný syn túžiaci po pomste a to už dva roky po cisárovej smrti. Ak by František Jozef žil čnostný katolícky život, dejiny jeho ríše mohli mať možno úplne iný priebeh. Minimálne by mal vo svojej starobe o jedného mocného nepriateľa menej.

Ale toto cisárovo „rodové prekliatie" – ako sa tomuto fenoménu občas hovorí – sa tragickým spôsobom prejavilo aj na jeho jedinom vlastnom synovi, ktorého mu porodila manželka, cisárovná Alžbeta. Následník trónu Rudolf bol totiž ešte horší sukničkár ako jeho otec. Rudolf nakoniec spolu so svojou milenkou spáchal samovraždu, ako akýsi „romantický odchod z tohto sveta". Kým vlastný syn pripravil Františka Jozefa o následníka trónu (následníctvo prešlo na vedľajšiu vetvu Habsburgovcov), jeho – možno – nevlastný syn ho pripravil hneď o celú ríšu.

Skutočné dejiny LGBTQ+

Kráľovské knižnice sú plné príbehov o tom, ako králi prichádzali o svoje koruny čisto pre hriechy svojej mladosti – o ktorých si neraz mysleli, že sú už dávno zabudnuté. Portál English Heritage v článku „*Pád Eduarda II.*" uvádza:

„Krátka vláda Eduarda II. sa bežne považuje za katastrofálne obdobie v anglickej histórii. Eduard… čelil vojenským porážkam, politickým krízam a občianskej vojne. Kráľov pád bol čiastočne spôsobený tým, že sa spoliehal na svojich „obľúbencov", Piersa Gavestona a Hugha Despensera, o ktorých sa hovorilo, že sú jeho milenci."

Presne tak: Eduard II. (13. – 14. storočie) skončil katastrofálne čisto kvôli svojmu homosexuálnemu štýlu života. English Heritage uvádza, že je nemožné presne zistiť, akej povahy bol kráľov vzťah k „obľúbencom", no pripúšťa, že „*existujú silné dôkazy, ktoré nasvedčujú, že bol romantický*". V krátkosti možno povedať, že Eduardovi milenci robili z neho podľa kroník „*až druhého kráľa*", čo mocná a závistlivá šľachta v žiadnom prípade nemohla tolerovať. Najprv pripravila o hlavy Eduardových „obľúbencov", potom prinútila kráľa abdikovať v prospech jeho syna. Eduard sám bol vo februári 1327 prevezený do hradu

Berkeley, kde bol za dodnes nevyjasnených okolností zavraždený.

Nie nepodobný je aj príbeh francúzskeho homosexuálneho kráľa Jána II. Jeho milenca Karola Španielskeho –, ktorý mu tak isto začal prerastať cez hlavu – tiež zavraždila šľachta a sám kráľ bol napokon hanebne zajatý Angličanmi pri Poitiers (bolo to podobne, akoby dnes Číňania zajali amerického prezidenta), kde jeho armáda v roku 1357 zdrvujúco prehrala. Tieto hrozné rany osudu sú zjavne trestami za hriechy. Mimoriadne zaujímavý je príbeh o sne, ktorý mal český kráľ Karol IV. ešte ako mladý princ. Časopis *100+1* uvádza:

„*Kýženú psychickú úľavu mu priniesol až sen, ktorý sa mu sníval v dedine Terenzo na sviatok Nanebovzatia Panny Márie v nedeľu 15. augusta. Anjel s ohnivým mečom v ruke v ňom uťal jednému z bojovníkov, ktorým bol Karlov známy Dauphin z Vienne, pohlavný úd a potrestal ho tak za smrteľný hriech smilstva. Hrôzou spotený princ pochopil sen ako varovanie a svojmu bezstarostnému otcovi oznámil, že Dauphin určite zomrel. Ján Luxemburský syna odbil slovami: „Never snom.“ O niekoľko dní však dorazila správa o Dauphinovej smrti…*“ (*Černá kronika Otce vlasti: Karel IV. zažil úspěchy i řadu proher*. In: 100+1)

Sen bol pre Karla varovaním, aby aj o sám prestal so smilným životom. Karol uposlúchol a dnes je známy ako jeden z najväčších kráľov českých dejín.

Žiadna vražda nezostane bez trestu

O tom, aké hrozné následky má taká úkladná vražda, nám historické spisy majú taktiež čo povedať. Škótsko 1566. Kráľovná Mária Stuartovna, panovníčka a jej manžel Henry Darnley spolu žijú niekoľko mesiacov a manželská harmónia sa medzi nimi už pomaly vytráca. Kráľovná má zjavne radšej sluhu Rizzia (ale nemajú pomer) a kráľ žiarli natoľko, že sa nechá sprisahancami zapliesť do jeho vraždy, ktorá sa uskutoční priamo pred očami kráľovnej. Ako však píše autor Stefan Zweig v knihe *Mária Stuartovna*, „*mŕtvi neradi spia sami pod zemou, vždy k sebe volajú tých, ktorí ich do hrobu zvrhli*“.

Darnley čin ľutuje, no Mária Stuartovna na neho zanevrela. Zamilovala sa do veliteľa stráže Bothwella, ale ten ju odmieta. A tak mu kráľovná sľúbi sobáš a s ním spojenú kráľovskú korunu. Najprv sa však treba zbaviť Henryho Darnleya, čo aj spolu učinia. Pomocníkmi sú im presne tí istí sprisahanci, ktorí sa podieľali aj na prvom krviprelievaní. „*Darnley bol zavraždený ani nie rok po Rizziovej vražde,*“ upozorňuje – opäť, ako paradoxne! – autor.

Bothwell ten „nespútaný žrebec“, napokon umiera v studenej cele v ďalekom Dánsku, Mária Stuartovna sa stáva väzenkyňou svojej úhlavnej nepriateľky, anglickej kráľovnej Alžbety I. (tá ju dá napokon po 15 rokoch popraviť), a sprisahanci sa už do pár rokov vyvraždili sami navzájom.

Ešte tragickejší je príbeh o zavraždení 16-ročného kráľa svätého Eduarda „mučeníka“ nevlastnou matkou v roku 978. Tá pozvala chlapca na svoje panstvo, kde ho však chytili už pripravení zabijaci a dobodali na smrť. Podľa Anglo-saskej kroniky sa arcibiskup Wulfstan vyjadril, že „*anglický národ sa nikdy nedopustil horšieho skutku, ako bol tento*“. Na trón teda zasadol Eduardov nevlastný brat Æthelred a jeho vláda bola tak katastrofálna, až sa o ňom uvádza, že „*najlepšiu vec pre Anglicko urobil, keď sám zomrel*“.

Sprostou kráľovraždou však v Anglicku nastalo obdobie postupnej degenerácie miestnych kráľov. Ako upozorňuje časopis *Royal Dynasties*, Eduardova vražda nakoniec viedla až k zničeniu vládnuceho

Wessexského rodu v bitke pri Hastingse v roku 1066, kedy sa Anglicka na 400 rokov zmocnili normandskí dobyvatelia zo severného Francúzska…

Mzdou za hriech je smrť

To, čo platilo pre kráľov, platí pre každého človeka: neoľutované a neodčinené hriechy vedú k strašným ľudským katastrofám a zničeniu tých, ktorí ich spáchali. Aj sama Biblia nás varuje, že: „*Nie je také ľahké prehrešovať sa bezbožne proti Božím príkazom; však to budúcnosť ukáže*“ (2Mach 4,17). Na inom mieste sa dočítame: „*Lebo mzdou hriechu je smrť*“ (Rim 6,23).

A je to pravda. Smrť nielen časná, ale aj večná. Raz som čítal zaujímavú myšlienku, ktorá hovorila zhruba o tom, že kvôli hriechu, ktorého sa Jack Dawson (Leonardo diCaprio) dopustil na Titanicu, v onej povestnej kartovej hre na začiatku filmu vyhral vlastne „lístok do zatratenia“. Hriech je veľké zlo a mzdou zaň je smrť – niekedy aj celých impérií.

URL adresa článku: https://christianitas.sk/ani-jeden-hriech-nebude-zabudnuty-kym-nebude-odcineny/